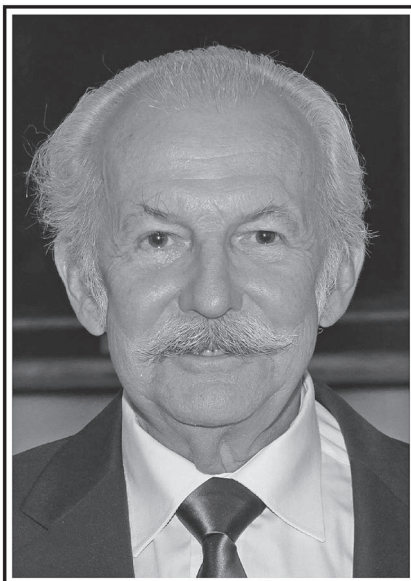

Elhunyt dr. Molnár László vegyész, fejlesztőmérnök (1944–2020)

A haditechnikai tudományterület szakmai közösségét és lapunk munkatársait egyaránt váratlanul érte a hír, hogy dr. Molnár László professzor 2020. május 17-én, életének 77. évében elhunyt.

Dr. Molnár László a hadtudomány kandidátusa, a Haditechnikai Intézet fejlesztőmérnöke, a Mechanikai Művek vezérigazgatóhelyettese, vegyész-ként évtizedeken keresztül aktív részese volt a hazai lőszer- és robbanóanyag gyártásnak, szakértő munkája számos hadiipari fejlesztéshez kapcsolja nevét. Molnár László, 1944. április 10-én született Budapesten. 1963-ban felvételt nyert az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karának vegyész szakára, ahol 1968-ban jeles eredménnyel megvédte diplomáját. Diplomamunkájának témája a „Gyutacsgyártás iniciáló anyagoként felhasználásra

kerülő mikrokristályos ólom-azid és trizinát előállítás és vizsgálata” volt. 1968 júliusától 1975 áprilisáig a Magyar Néphadsereg Haditechnikai Intézetének vegyi osztályán, tudományos előadó beosztásban dolgozott. Feladatai közé tartozott a TNT robbanóanyag olajosodásának vizsgálata, a termit anyagok gyártásbevezetése, a szilárd rakéta-hajtóanyagok égési tulajdonságainak kutatása, illetve a jégeső-elhárító rakéta hajtóanyagának és robbanó töltetnek kidolgozása. Részt vett a 120 mm-es aknavető lőszerének rakétapózhajtás-, illetve a 82 mm-es BEKM (Berkesi – Elek – Kocsis – Molnár konstruktőr-mérnökök) típusú repesz-kumulatív aknagránát fejlesztésében is. 1972-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetemen megvédte doktori disszertációját. Értekezése témája a „Keverék típusú rakéta-hajtóanyagok égési sebességének vizsgálata” volt. 1975 és 1977 között a Vegyi- és Robbanóanyag Ipari Felügyeletnél dolgozott osztályvezetői beosztásban, ahol a honvédségi igényeknek megfelelő kumulatív robbantóeszközök és jégeső-elhárító rakéták fejlesztési munkálatait irányította. Dr. Molnár László 1977 augusztusától 2004 júliusáig, nyugdíjazásáig a Mechanikai Művek (MM) hadiipari komplexumban dolgozott, először a Speciális (Hadiipari) Gyáregység helyettes vezetőjeként, később vezetőjeként, majd a jogutód MM Speciális Divízió igazgatójaként, végül az MM Speciális Részvénytársaság vezérigazgatójaként. Feladata a honvédségi igényeknek megfelelő hadiipari termelés és a fejlesztések irányítása, továbbá (részben) a bányászati célú robbantóeszközök gyártásának és fejlesztésének irányítása volt. Az MM hadiipari tevékenysége az 57-152 mm űrméretű tüzérségi lőszer, valamint a 81-120 mm űrméretű aknalőszer véglegesre szerelése, robbanóanyaggal történő töltése; műszaki harcanyagok – robbanóanyag préstestek, gyalogság- és harcocsai elleni aknák

– gyártása volt. Emellett kézigránátok, puskagránátok gyártásával is foglalkoztak, fejlesztéseik egyebek mellett reaktív páncél tégláira, illetve implóziós és aeroszol robbanóanyagokra irányult. Dr. Molnár László tudományos területen a brizáns robbanóanyagok detonációjának elméletével, ezen belül az irányított detonáció vizsgálatával foglalkozott. A Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem speciális képzésén 1991-ben szerzett oklevelet. 1992-ben a Magyar Tudományos Akadémia Hadtudományi Szakbizottsága előtt megvédte az „Implóziós robbantás” tárgyú értekezését, és elnyerte a hadtudomány (haditechnika) kandidátusi fokozatát. 1982 és 1990 között a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsa Hadiipari Állandó Bizottság tüzérségi lőszergyártási technológiákat kidolgozó magyarországi munkacsoportjának vezetője volt. 1975 és 2007 között az Eötvös Loránd Tudományegyetemen, a Miskolci Nehézipari Egyetemen és a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen óraadó tanárként speciális robbantási ismereteket oktatott. A Nemzeti Közszolgálati Egyetem Hadtudományi Doktori Iskolájának oktatója, illetve a Magyar Szabványügyi Testület Katonai Szabványosítási Munkabizottság elnöke volt.

Közel ötven tudományos publikációval és öt szabadalommal rendelkezett. Kitüntetései közül a legrangosabb a Haza Szolgálatáért Érdemérem és az International Award DETOPRIM elismerése, illetve a Weindl Gáspár Díj. Dr. Molnár László a Magyar Hadtudományi Társaság Műszaki Szakosztály és a Magyar Katonai Logisztikai Egyesület, illetve a Magyar Robbantástechnikai Egyesület örökös tagja volt.

Professzor úr több alkalommal publikált a Haditechnika folyóiratban, legutóbb, idei 1. számunkban „Eljárás az aeroszol robbanó harcanyagok/harci részek hatásjellemzőinek meghatározására – hazai kutatási eredmények” címmel, azt megelőzően 2019/1. számunkban a „Gyors működésű gyutacs-detonátor felépítésének modellezése” címmel jelent meg tanulmánya. Molnár Professzor Úr minden szakcikke lapunk vezető anyaga volt. Azon szerencsés munkatársainak mondhatjuk magunkat, akik személyesen ismerhették Őt, hiszen rendszeresen bejárt hozzánk a Haditechnika lap szerkesztőségébe. Megtisztelt minket szakmai beszámolóival és eleganciájával, hiszen régi vágású úriemberként nyakkendő-t kötött és sötét öltönyt viselt. Cikkeit is olyan precíz módon öntötte formába, ami minden szerzőnk számára példa lehet.

Szerkesztőségünkkel betegsége idején is tartotta a kapcsolatot, lektori feladatot vállalt és új cikktíven dolgozott. Elhunytával a hazai haditechnika „Nagy Generációjának” egyik kiemelkedő személyisége távozott.